

דרבי יוסה היא, דרבי יוסה אמר: אף הרוצה מתנדב שומר חנם. – רבי יוסי בשם רבי אילא: דברי הכל היא. מה פליגינן – בגופו של קרבן, אבל במכשירי קרבן – כל עמא מודיי שהוא משתנה קרבן יחיד לקרבן ציבור. תני: אשה שעשת כתונת לבנה צריכה למסור לציבור. – אמר רבי אחא: דרבי יוסי היא, דרבי יוסי אמר: אף הרוצה מתנדב שומר חנם. – רבי יוסה בשם רבי אילא: דברי הכל היא. מה פליגינן – בגופו של קרבן, אבל במכשירי קרבן – כל עמא מודיי שהוא משתנה קרבן יחיד לקרבן ציבור.

אור לישרים

לקרבן ציבור – אם ימסור היחיד דבר זה לציבור, יצאו בו הציבור ידי חובתם, לפי שקורבן יחיד זה משתנה לקורבן ציבור.

לפי רבי אחא, אף במכשירי קורבן חלקים חולקים. רבנו משולם אומר, שלפי רבי אחא, חכמים מודים, שבשעה שעלו ישראל מן הגולה ולא מצאו עצים בלשכה, התנדבו עצים משל עצמם ומסרום לציבור וקרבנו מהם קורבנות ציבור, שמפני שהיתה זו שעת הדחק, מסרו את העצים יפה יפה לציבור, אבל לאחר מכן לא התנדבו עצים משל עצמם.

ומציעים ברייתא (בעניין דומה): **תני**: – שונה (התנא) / שנוי (שנויה ברייתא בתוספתא יומא א, כג): **אשה שעשת** (שעשתה) **כתונת לבנה** – הכוהן, שישמש בה במקדש לעבודה, **צריכה למסור לציבור** – צריכה לתת את הכתונת במתנה גמורה לשם כל הציבור, שבגדי הכוהנים שהם משמשים בהם במקדש באים משל ציבור (מתרומת הלשכה), ואם מסרה אותה לציבור, משמש בה בנה הכוהן.

ומציעים זיהוי למקור התנאי: **אמר רבי אחא: דרבי יוסי היא** – של רבי יוסי היא (הברייתא כדעתו של רבי יוסי במשנתנו היא), **דרבי יוסי אמר: אף הרוצה מתנדב שומר חנם** – רבי יוסי סובר, שיחיד שהביא קורבן ומסרו לציבור, הציבור יוצאים בו ידי חובתם, ולכן הברייתא, שנאמר בה, שהאשה צריכה למסור את הכתונת לציבור, כדעת רבי יוסי היא, שלדעת חכמים, אף אם תמסור את הכתונת לציבור, לא ישמש בה כוהן גדול.

ומציעים דעה מנוגדת: **רבי יוסה אמר בשם רבי אילא: דברי הכל היא** – הברייתא כדעתם של הכל (רבי יוסי וחכמים במשנתנו) היא, שגם לדעת חכמים, אם תמסור את הכתונת לציבור, ישמש בה כוהן גדול. **מה פליגינן** – מה (שהם, רבי יוסי וחכמים) חלוקים, – **בגופו של קרבן, אבל במכשירי קרבן** – כגון בגדי הכוהנים, – **כל עמא מודיי** – כל העם (כל החכמים שנחלקו) מודים (מסכימים), **שהוא משתנה קרבן יחיד לקרבן ציבור**.

האלה, שהחג בחמישה עשר באב נקבע בזכות בני זתוא, שהתנדבו עצים משל עצמם, כשעלו בני הגולה ולא מצאו עצים בלשכה.

במשנתנו נחלקו רבי יוסה וחכמים בעניין שומרי ספחין בשביעית. חכמים סוברים, שאין קורבן יחיד משתנה לקורבן ציבור. אבל רבי יוסה סובר, שקורבן יחיד משתנה לקורבן ציבור.

לפי הברייתא לעיל בעניין זמן עצי הכוהנים והעם, יחידים שהביאו עצים ומסרו אותם לציבור קרבים מהם קורבנות ציבור.

ומציעים זיהוי למקור התנאי: **אמר רבי אחא** (אמורא ארץ ישראל בדור הרביעי): **דרבי יוסה היא** – של רבי יוסי היא (הברייתא כדעתו של רבי יוסי במשנתנו היא), **דרבי יוסה אמר: אף הרוצה מתנדב שומר חנם** – רבי יוסי סובר, שיחיד שהביא קורבן ומסרו לציבור, הציבור יוצאים בו ידי חובתם, ולכן הברייתא, שנאמר בה, שיחידים שהביאו עצים ומסרו אותם לציבור קרבים מהם קורבנות ציבור, כדעת רבי יוסי היא, שלדעת חכמים, אף אם ימסרו את העצים לציבור, לא יקרבנו מהם קורבנות ציבור.

ומציעים דעה מנוגדת: **רבי יוסי** (מגדולי אמוראי ארץ ישראל בדור הרביעי) אמר **בשם רבי אילא** (רבי אלעאי, אמורא ארץ ישראל בדור השלישי): **דברי הכל היא** – הברייתא כדעתם של הכל (רבי יוסי וחכמים במשנתנו) היא (ולא כדעת רבי יוסי בלבד היא), שגם לדעת חכמים, אם ימסרו את העצים לציבור, יקרבנו מהם קורבנות ציבור. **מה פליגינן** – מה (שהם, רבי יוסי וחכמים) חלוקים, – **בגופו של קרבן** – בדבר שהוא עצמו קרבן קורבן, כגון העומר ושתי הלחם, שלדעת חכמים, אין קורבן יחיד משתנה לקורבן ציבור, ולדעת רבי יוסי, קורבן יחיד משתנה לקורבן ציבור, **אבל במכשירי קרבן** – בדבר המסייע ונחוץ להקרבת קורבן, כגון עצים למערכה, – **כל עמא מודיי** – כל העם (כל החכמים שנחלקו) מודים (מסכימים), **שהוא משתנה קרבן יחיד**